

Als er één plek aan het kerstdiner leeg blijft, is het de vraag
welk familiegeheim hiermee te maken heeft...

LINDA
VAN RIJN
FAMILIEDINER

25e THRILLER

Linda van Rijn

FAMILIEDINER

Thriller

1

Peter-Jan

TERWIJL DE KERSTMUZIEK OP DE RADIO DE AUTO vulde en de ruitenwissers gestaag de natte vlokken die net geen sneeuw wilden worden aan de kant schoven, stuurde Peter-Jan Tichelaar de auto het parkeerterrein van het restaurant op. Het hotel-restaurant, om precies te zijn. De plek waar ze dit jaar voor het eerst kerst zouden vieren, omdat niemand echt te porren was geweest om zelf de keuken in te duiken. Zelfs de laatste der Mohikanen – zijn moeder – had de handdoek in de ring gegooid nu het met de diverse voorkeuren,

allergieën en gekkigheden schier onmogelijk was om iets op tafel te zetten dat ieders goedkeuring kon wegdragen. Voor zeven mensen vier verschillende gerechten koken – per gang – ging zelfs Anneke Tichelaar te ver. Al had het moeite gekost haarzelf tot dat inzicht te doen komen. Zeker dit jaar, waarin het nog lang onzeker was geweest of kerst in een restaurant wel tot de opties behoorde. De term afhaalkerst was al gevallen in de groepsapp, maar dat was de eer van zijn moeder te na. Peter-Jan wist niet wiens opluchting het grootst was geweest toen bleek dat de restaurants met kerst hun deuren mochten openen.

‘We zijn er!’ riep Michelle naar de achterbank. Tweestemmig gejuich steeg op, ook al had het ritje nog geen tien minuten geduurd. ‘Zijn opa en oma er al?’

Michelle knikte. ‘Oma appte net dat ze het parkeerterrein op reden.’

Waarom zou je dat doen, vroeg Peter-Jan zich af, maar hij liet zijn eigen gedachte onbeantwoord. Met één hand stuurde hij de auto behendig achteruit een parkeervak in. Sensoren begonnen gealarmeerd te piepen, maar hij kende

zijn wagen. Hij wist precies hoeveel marge hij nog had.

Met genoeg luisterde hij naar het geluid van de wegstervende motor. Naast hem was Michelle druk in de weer met haar gordel en tas, op de achterbank werd gestuiterd en geruzied over wie het eerst uit de auto kon klimmen.

‘Shit, mijn oorbel.’

Zijn vrouw liet haar hand zoekend over de vloermat gaan. Peter-Jan stapte uit en drukte het portier met een teder gebaar in het slot, daarmee het geluid van de kinderen buitensluitend. Drie weken had hij deze BMW nu en nog elke dag nam hij een omweg naar huis om er zo lang mogelijk van te genieten. Dat vertelde hij natuurlijk aan niemand. Soms stond hij er vanachter het raam een tijdje naar te kijken. Ook dat deelde hij niet, hoewel Michelle onlangs had opgemerkt dat hij verliefder was op het blik op zijn oprit dan op de vrouw in zijn bed. Onzin natuurlijk, al kon hij niet ontkennen dat zijn hart een sprongetje maakte bij het zien van zijn auto. Maar mócht hij misschien? Hij werkte zestig uur per week, als het niet meer was. Hij had jaren geïnvesteerd om nu het uitbundige uurtarief te vragen dat hij

deed, hij bezat wat huizen en dure horloges en ja, daar was hij trots op. Allemaal zelf verdiend.

Hij opende het achterportier en Olivier en Mila buitelden over elkaar heen om uit te stappen. ‘Ik zie opa en oma!’ riep Olivier. ‘Opa! Opa Hamster!’

Peter-Jan glimlachte mild. Die opmerkelijke bijnaam had eerder dit jaar zijn intrede gedaan, toen zijn vader zodra de eerste corona-tekenen in de maatschappij zich aandienden, naar de supermarkt was gesneld om daar grote hoeveelheden blikgroente – geen toiletpapier – in te slaan. De voorraadkast in zijn ouderlijk huis stond er nog vol mee. Nog een reden om blij te zijn dat kerst dit jaar buiten de deur werd gevierd.

Wim Tichelaar, zoals opa Hamster in werkelijkheid heette, spreidde zijn armen en ving allebei zijn kleinkinderen tegelijk op. Peter-Jan begroette ondertussen zijn moeder met een aanraking van hun ellebogen en herhaalde dat gebaar bij zijn vader, toen die Olivier en Mila had losgelaten. Michelle koos voor een begroeting met de voet, waardoor zijn vrouw en zijn ouders een moment lang in een ongemakkelijke

dans terechtkwamen. Ze moesten er allemaal om lachen.

Ze liepen de trap op naar het bordes van het hotel. Door de hoge ramen was de lobby al te zien. Vanachter die ruiten blonken de kerstballen in diverse bomen hun tegemoet. Mila en Olivier drukten hun neuzen plat tegen het glas om al dat geglinster te bewonderen.

‘Jongens, niet aankomen!’ riep Michelle. ‘Corona!’

Als Peter-Jan het afgelopen jaar moest samenvatten in vier woorden, zouden het die vier zijn. Met als goede tweede: ‘Ik heb een call.’ Want dat was nieuw. Mensen belden niet meer, mensen ‘hadden een call’. Hij ook, hij deed er zelf net zo hard aan mee. Tot gistermiddag nog, ook al had hij zich nog zo voorgenomen de dag voor kerst vrij te zijn. Niet gelukt. Een eigen bedrijf kende vele zegeningen, maar de lange dagen hoorden daar niet bij. Aan de andere kant wist hij ook dat hij niet moest klagen. Er waren genoeg mensen die nu helemaal zonder werk zaten. Zeuren dat je te veel werk had was een luxeprobleem, om niet te zeggen: een taboe.

‘Kom, we gaan naar binnen’, zei Anneke. Ze stak haar arm uit naar haar man, maar die had zijn beide handen al vergeven aan zijn kleinkinderen. Peter-Jan bekeek het tafereel glimlachend. Olivier op links, anderhalf jaar jonger maar slechts een halve kop kleiner dan zijn zusje. Mila op rechts, zes jaar en zo aandoenlijk opgewonden over het kerstdiner dat ze eerder die dag van pure keuzestress over haar jurk huilend voor de spiegel had gestaan. Peter-Jan had maar niet gezegd dat hij amper verschil zag tussen haar twee glitterjurken. Dat soort opmerkingen kon alleen een man maken, had hij in negen jaar huwelijk van Michelle geleerd. En het was beter dat een man dat niet deed.

Zijn ouders liepen voor hem uit naar binnen. Peter-Jan voegde zich achter hen in het volgende compartiment van de draaideur. Michelle naast hem. Hij pakte haar hand en kneep er even in. Zijn blik ging over haar geweldige lichaam, dat ze in een zwarte, satijnen jurk had gestoken. ‘Je ziet er prachtig uit’, zei hij zacht in haar oor. Ze keek naar hem op en glimlachte.

Het was waar, zijn vrouw zag er prachtig uit. Dat vond hij altijd, en vanavond, in dit jurkje, nog

wat meer. De tijd leek gewoon geen vat op haar te krijgen. Volgend jaar werden ze allebei veertig. Aan hem zag je dat, aan haar niet.

Ze liepen naar binnen. De warmte sloeg als een golf over hem heen en belette hem het ademen een moment lang. Of misschien was het het vooruitzicht van de avond dat hem benauwd maakte. Hij liep achter zijn moeder, die zoals ieder jaar haar zwaarste parfum voor deze bijzondere gelegenheid had bewaard. Anderhalve meter was niet genoeg om de geur niet op zijn keel te doen slaan. Hij hield sowieso niet echt van parfum.

Maar het was niet het gezelschap van zijn ouders dat op zijn longen leek te drukken.

‘Tante Sylvia!’ Mila kreeg haar als eerste in het oog, meteen gevolgd door Olivier. De kinderen renden op hun tante af en lieten zich knuffelen. Daarna deden ze hetzelfde bij hun oom. Tussen de volwassenen volgde weer een elleboogmoment.

‘Waren jullie er al lang?’ vroeg Peter-Jan aan zijn zus. Zusje, technisch gezien, maar dat vond hij gek klinken nu hij bijna veertig was en zij zevenendertig.

‘Nee, net binnen’, zei ze. Ze rekte haar nek. ‘Is Roemer er al?’

‘Niet gezien.’

Ze wisselden een blik. Hun jongste broer arriveerde nooit ergens op tijd en vandaag zou geen breuk met de traditie vormen.

Bij de garderobe duurde het lang, in de rij voor de receptie ook. Iedereen moest zich registreren en verklaren geen gezondheidsklachten te hebben. Alsof je je met een snotneus nog buiten de deur durfde te wagen, dacht Peter-Jan, maar blijkbaar gebeurde dat nog. Uiteindelijk dook een ober met een mondkapje – voorzien van het restaurantlogo – op om hen naar hun tafel te brengen. ‘Of eerst een drankje in de lounge?’

Anneke keek vragend naar Wim en toen naar Peter-Jan. ‘Wat doen we?’

‘Laten we maar aan tafel gaan’, zei Peter-Jan.

Zijn moeder aarzelde nog even, blikte rond, beet op haar lip en knikte toen toch maar. Dertig jaar, dacht Peter-Jan, en nog altijd leek het alsof zijn moeder moeite had Roemer voor volwassen aan te zien. Wat gezien zijn gedrag verre van verwonderlijk was.

‘Ik bel hem wel even’, bood hij aan, maar de oproep ging meteen naar de voicemail.

‘Hij zal zo wel komen’, zei zijn moeder, plukkend aan haar blouse.

Een andere ober, eveneens met een mondkapje, begeleidde hen naar een ronde tafel. Ze gingen zitten. ‘Bubbels?’ stelde de ober voor. Peter-Jan staaarde hem aan. Zeiden mensen dat nog?

Zijn vader bestelde. Bubbels voor hen allemaal en voor de kinderen dubbelfris. Toen de kurk met een luide plop van de fles ging, was er nog altijd één stoel niet bezet.

‘Zal ik alvast inschenken?’ vroeg de ober. Niemand wilde als eerste antwoord geven.

‘Natuurlijk’, zei Wim uiteindelijk. ‘Onze zoon komt eraan.’

Ze proostten op de avond, op een raar jaar dat achter hen lag en een beter jaar – kon het slechter? – in het vooruitzicht. Peter-Jan nam een slok en toen snel nog één. Olivier stootte zijn dubbelfris om, Michelle begon meteen te redderen met haar servet. In het glas van Roemer kwamen bubbeltjes in een steeds lager tempo omhoog.

De ober dook weer op. ‘We hebben speciaal voor vanavond een feestelijk menu samengesteld’,

begon hij opgetogen, maar Wim schudde zijn hoofd.

‘We zijn nog niet compleet.’

‘Ah, mijn excuses.’ De ober verdween. Een moment lang staarden ze allemaal naar de plek van Roemer.

‘Waar zou hij nu toch zitten?’ vroeg Anneke, haar telefoon stevig in haar hand geklemd. ‘Heeft iemand van jullie hem vandaag gesproken?’

Nee, niemand. In Peter-Jans hoofd kwamen allerlei uiteenlopende beelden op. Met Roemer wist je het nooit. De meest voor de hand liggende verklaring was een vrouw die hij had ontmoet, onlangs, misschien gisteren of zelfs vandaag. Dan liet hij zich meeslepen en verdween van de radar. Gebeurde vaker. Al was de timing nu ongelukkig en zijn afwezigheid zelfs voor Roemers doen onbeleefd. Hij wist dat hun moeder zich zorgen maakte.

Sylvia kletste met Olivier over school. Jens – haar man – vroeg aan Mila hoe het op paardrijden was. Peter-Jan keek naar de deur. Mensen kwamen binnen. Kleine groepjes. Mondkapjes. Daarboven ogen die hij niet kende. Hij verplaatste zijn blik naar zijn telefoon. Geen berichten.

Logisch. Vrienden, collega's, de rest van de familie – iedereen had andere dingen te doen. Geen avond om te whatsappen. Hij zocht zijn jongste broer op.

Laatst gezien: vandaag om 9.34 uur.

Niets voor hem, dacht Peter-Jan. Hij kende Roemer niet anders dan vastgeplakt aan zijn telefoon. Maar misschien was kerst ook voor hem een moment van digitale rust.

Meteen kwam die gedachte hem voor als belachelijk. Alsof Roemer zich daar druk om maakte. Zelfreflectie was sowieso niet echt z'n ding, voor introspectie had hij geen aanleg.

Zijn vader was weggelopen om te bellen. Alsof de verandering van plaats de verbinding wel tot stand zou brengen. Peter-Jan kon hem zien staan, in de lobby, rechts van de rij mensen die nog wachtten tot ze naar hun tafel werden gebracht. Hij keek op zijn telefoon. De status van Roemer was niet veranderd.

Laatst gezien: vandaag om 9.34 uur.

Het was wel echt vreemd. Bijna tien uur sinds Roemer zijn WhatsApp had geopend. In tien uur moesten er doorgaans evenzoveel scharrels

appen. Als hij de sterke verhalen van zijn broer mocht geloven, dan. Broertje, eigenlijk, maar als hij die term gebruikte was het net alsof Roemer nog op de kleuterschool zat.

Hij gedroeg zich vaak wel zo, dat moest gezegd. Dit ook weer: zoveel te laat komen dat iedereen voor een ongeluk begon te vrezen. De aandacht trekken. Hun moeder een hartaanval bezorgen. Was hij vier geweest? Vijf? Peter-Jan herinnerde zich in elk geval nog de roltrap in de Bijenkorf. Roemer aan de buitenkant, hangend aan de leuning, langzaam omhoog verdwijnend. De gil van zijn moeder. De reflex van een volslagen vreemde die voorkwam dat Roemer plat werd gedrukt aan het einde van de roltrap en te pletter was gevallen.

Altijd wat. Grenzen zoeken. Risico's. En waarom?

Die vraag bleef onbeantwoord. Al jaren, trouwens.

Zijn vader schoof weer aan. 'Hij neemt niet op', zei hij. Er werd een mandje brood op tafel gezet. Mila en Olivier vielen erop aan, die twee hadden altijd trek.

'Hij weet het wel', zei Anneke. 'Ik heb hem gistermiddag nog gesproken.'

‘En vandaag?’ vroeg Sylvia.

Anneke schudde haar hoofd. Geen van allen zeiden ze iets, omdat niemand aanvullende informatie had. Peter-Jan bedacht wanneer hij Roemer voor het laatst had gesproken. Drie dagen geleden op de app, meer dan een week geleden aan de telefoon.

Hij keek naar de deur. Nieuwe mensen kwamen binnen. Nog altijd geen Roemer. *Laatst gezien: vandaag om 9.34 uur.* Peter-Jan leunde achterover in zijn stoel. Er klopte niets van. Nu klopte er doorgaans niet veel van wat Roemer deed of zei, maar dit was zelfs voor zijn doen extreem. Peter-Jan keek naar zijn ouders. Zijn moeder staarde nu onafgebroken naar haar telefoon. Haar vingers gingen nerveus over het scherm. Zijn vader had blijkbaar meer hoop en keek voortdurend naar de deur. Hij strekte zijn nek, liet zijn blik van links naar rechts gaan. Het veranderde niets.

Laatst gezien: vandaag om 9.34 uur.

Hij zou niet komen. Peter-Jan wist dat ineens heel zeker. Hij kon zelf eigenlijk niet verklaren waar dat gevoel vandaan kwam. Maar ergens was het alsof er iets klikte, een radertje dat op

zijn plek viel in zijn hoofd. Roemer was niet vertraagd. Dit was ook geen impuls.

Roemer had zo bijzonder gereageerd. Hij had namelijk niet gereageerd. Peter-Jan had verwacht dat Roemer onmiddellijk alles zou weerleggen, of uit zijn vel zou springen bij wat hij als een aanval zou zien. Maar hij had alleen maar geknikt. Wat iets anders was dan dat hij Peter-Jan gelijk had gegeven. Hij was gewoon nergens op ingegaan, alsof de woorden hem niet hadden bereikt.

Wanneer was dat gesprek geweest? Drie weken geleden? Vier? Peter-Jan zou in zijn agenda moeten kijken. In elk geval was het koud geweest, en donker. Vroeger zou je zoiets misschien in de kroeg hebben besproken, nu waren ze aangewezen geweest op een biertje bij hem thuis. Bij Roemer thuis, want Peter-Jan wilde Michelle hier niet mee belasten. Dan zou ze gaan lijmen. De eeuwige mediator. Roemer moest toch begrijpen dat... Maar Peter-Jan kon toch inzien dat...

Hij had helemaal geen trek gehad in mediation. Wat had redelijkheid nu eigenlijk opgeleverd? Eén kind dat zich overal aan onttrok. Dat alleen maar opdook als het hemzelf uitkwam.